

Ústavní soud

Joštova 625/8
660 83 Brno

Sp. zn.: (nepředchází)

- Stěžovatel:** **Tomáš Pecina**
Slezská 56, 120 00 Praha 2, DS: whehjsc
- Zastoupen: JUDr. Petrem Kočím, PhD., advokátem
Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1, DS: cp7kgk3
- Účastníci:**
- 1. Krajský soud v Brně**
Rooseveltova 648/16, 601 95 Brno
  - 2. Nejvyšší správní soud**
Moravské nám. 611/6, 657 40 Brno
- Vedlejší účastník:** **Nejvyšší soud ČR**
Burešova 571/20, 657 37 Brno

Ústavní stížnost

směřující proti:

- 1. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 29 A 4/2011-129; a**
- 2. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 Ans 7/2012-43;**

podaná podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „ZÚS“)

Elektronicky

Plná moc

Přílohy: dle textu; podle seznamu

I.

1. Pravomocným usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 29 A 4/2011-129 (dále jen „**napadené usnesení**“), byla odmítnuta žaloba, jíž se stěžovatel domáhal ochrany před nečinností vedlejšího účastníka, resp. jeho předsedkyně, ve věci stěžovatelovy žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InfZ**“).

2. Ačkoli stěžovatel měl za to, že kasační stížnost proti napadenému usnesení není – v rozsahu relevantních důvodů – přípustná, neboť by jí brojil proti názoru kasačního soudu, jímž byl soud I. stupně vázán, stěžovatel byl krajským soudem v napadeném usnesení poučen o její přípustnosti a kasační stížnost proti napadenému rozsudku proto podal; rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 Ans 7/2012-43 (dále jen „**napadený rozsudek**“), však byla tato kasační stížnost zamítnuta, přičemž kasační soud se relevantními důvody kasační stížnosti zabýval toliko *obiter dictum*.

3. Protože napadené usnesení odůvodnilo odmítavý výrok tím, že stěžovatel v předchozím řízení podle InfZ nevyčerpal všechny prostředky na ochranu před nečinností předsedkyně vedlejšího účastníka, které měl k dispozici, aniž by vzalo úvahu, že jím proponovaný prostředek, opakovaná stížnost podle ustanovení § 16a odst. 10 InfZ, je nepřípustná, neboť neexistuje nadřízený orgán, který by byl příslušný k jejímu projednání, došlo tím k zásahu do stěžovatelova základního práva na přístup k soudu zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“).

4. Proti napadenému usnesení není přípustný žádný další opravný prostředek, a stěžovateli tedy nezbyvá než podat proti němu ústavní stížnost, jíž z důvodu opatrnosti napadá rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu.

Důkaz: usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 29 A 4/2011-129 – v příloze
rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 Ans 7/2012-43 – v příloze

II.

5. Stěžovatel předesílá, že ve věci jde o otázku informací o komunistické minulosti soudců obecných soudů, tedy o materii, která byla předmětem ústavního přezkumu již ve dvou případech a v obou Ústavní soud stěžovateli vyhověl a odmítl názor zastávaný Nejvyšším správním soudem, že tyto informace nelze na základě InfZ požadovat (nález ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, a nález ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1642/11).

6. Ve věci projednávané již Nejvyšší správní soud na tomto stanovisku netrval, avšak právní konstrukce, kterou vytvořil a krajský soud jí zavázal, je natolik bizarní a natolik se vymyká požadavkům předvídatelnosti práva, že ji nelze než označit za zjevnou svévoli.

III.

7. V projednávané věci je řešena situace, kdy si předsedkyně Nejvyššího soudu atrahovala pravomoc vyřídit stěžovatelovu žádost o informace [§ 16a odst. 1 písm. c) InfZ], avšak poskytla stěžovateli pouze část požadovaných informací, aniž by o zbytku vydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle ustanovení § 15 InfZ.

8. Proti takovému postupu nadřízeného orgánu je zásadně přípustná stížnost (§ 16a odst. 10 InfZ). Nevyčerpání této stížnosti obecné soudy stěžovateli kladou za vinu a faktem, že tuto stížnost nepodal, podkládají rozhodnutí o odmítnutí jeho správní žaloby.

9. Proti tomu stěžovatel argumentoval, že neexistuje žádný nadřízený orgán, který by stížnost podle § 16a odst. 10 InfZ mohl projednat: předsedkyni Nejvyššího soudu není v řízení podle InfZ nikdo nadřízen. Pokud by stěžovatel stížnost podle § 16a odst. 10 InfZ podal, muselo by řízení o ní být zastaveno.

10. Nejvyšší správní soud však v napadeném rozsudku *obiter dictum* dovodil, že o stížnosti proti postupu předsedkyně vedlejšího účastníka by rozhodovala ona sama, neboť si je podle ustanovení § 20 odst. 5 InfZ sama nadřízeným orgánem.

11. Takový závěr nemůže obstát ani v rovině jednoduchého práva, neboť pomíjí, že – jak konstatoval sám Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku v této věci – atrakcí podle § 16a odst. 6 písm. c) InfZ vstupuje nadřízený orgán na místo povinného subjektu, takže aby mohla být předsedkyně vedlejšího účastníka sama svým nadřízeným orgánem, musela by sama sobě stát v čele.

12. V rovině práva ústavního je pak zřejmé, že podmiňovat přístup k soudu vyčerpáním opravného prostředku, na jehož základě by předsedkyně vedlejšího účastníka jako svůj vlastní nadřízený orgán přezkoumávala svůj postup, se vymyká podmínkám materiálního právního státu a z hlediska stěžovatele je takový požadavek nejen zcela nepředvídatelný, ale navíc vykazuje znaky zjevné svévole a šikany.

13. Stěžovatel postupoval správně, jestliže z neexistence nadřízeného orgánu dovodil nepřipustnost stížnosti ve smyslu ustanovení § 16a odst. 10 InfZ, a obrátil se proto se žádostí o ochranu před nečinností předsedkyně vedlejšího účastníka přímo na soud, a pokud mu tato ochrana byla odepřena, došlo tím k porušení jeho základního práva na přístup k soudu.

IV.

14. Na okraj je k tomu dlužno podotknout, že v jiném případě, kdy Nejvyššímu správnímu soudu nešlo o sensitivní otázku minulosti komunistických soudců, nepřipustnost situace, že by o opravném prostředku proti svému postupu měl rozhodovat ten, jehož postup je napadán, sám v rozsudku ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 As 58/2007-52¹, konstatoval.

15. Nelze tedy než dospět k závěru, že konvolutivní *obiter dictum* Nejvyššího správního soudu, podle něhož měl stěžovatel nejprve podat stížnost na postup předsedkyně vedlejšího účastníka, a až poté, co by tato stížnost sama projednala a negativně o ní rozhodla, mohl se domáhat ochrany u soudu, je účelovou konstrukcí bez hlubšího smyslu, která nemůže obstát jako ústavně konformní.

V.

16. Napadený rozsudek byl zmocněnci stěžovatele doručen dne 11. 9. 2012, tato ústavní stížnost je proto podávána ve lhůtě 60 dnů ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 ZÚS.

---

1 na http://www.nssoud.cz/files/SOUDNI_VYKON/2007/0058_2As_0700052A_prevedeno.pdf

VI.

17. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud po projednání jeho ústavní stížnosti vydal tento

nález:

1. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 29 A 4/2011-129, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 Ans 7/2012-43, bylo porušeno stěžovatelovo právo na přístup k soudu ve smyslu ustanovení čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

2. Tato rozhodnutí se proto zrušují.

V Praze dne 18. září 2012

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. plná moc
2. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 29 A 4/2011-129
3. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 Ans 7/2012-43